

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ἑς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικῶν περιηγητικῶν σύγγραμμά, ἀληθεῖς κακοποιήσεις τῶν ἐκ τῶν ἡμῶν ἰατρικῶν καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἑς ἀνάγνωσμα ἀριστῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτος... 89. 16.—	Ἔτος... 89. 20.—
Ἔξαμηνος... > 8,50	Ἔξαμηνος... > 10,50
Τριμήνιος... > 4,50	Τριμήνιος... > 5,50

Ἄι συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἐν 1ην ἡμέρας μῆνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΣΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΣΗ — ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς. λεπ. 40. Ἐξωτερικῶς. λεπ. 46
 Φέλλο προσυπομένου ἔτην, ἰσχύει λεπ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅπου Ἐπιμεθεὶς ὁρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1920 Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

—Θά πάτε Στρατοδικεῖο! τοὺς φωνάζει, τρέχοντας κατόπι τους, ὁ Ἀλέκος.

Οἱ φευγαλάδες δὲν ἀκοῦνε τίποτα! Τρέχουν...

—Θά καταδικασθῆτε σὲ θάνατό!... Θά τουφεκισθῆτε! Τίποτα!

Κι' ὁ «μανιώδης ταῦρος» κοιτάζει τὸ θέαμα τῆς φυγῆς μὲ γαλήνη καὶ μὲ ἀπορία. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἐπαθάν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ τρέχουν ἔτσι. Μὰ τί, κανένα θεριὸ εἶδαν;...

Τελος πάντων σταματοῦν. Ὁ πανικός, ποὺ πιάνει ἕκαστὸν φορὰ καὶ τοὺς πιδ γενναίους, δὲν βασιλεύει πλέον.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, κατασυχυσμένος, θέλει νὰ κάμῃ Στρατοδικεῖο, γιὰ νὰ δικάσῃ τὸν δειλὸ σαλπικτῆ, ποὺ δὲν μπόρεσε, ἀπὸ τὸ φόβο του, νὰ σαλπισῇ ἔφοδο κι' ἔγινε ἔτσι ἡ αἰτία τοῦ πανικοῦ καὶ τῆς φυγῆς.

Μὰ ὁ Γεώργιος ἀπολογιέται πῶς ὁ «ἐχθρὸς» ἦταν πάρα πολὺ μέγας. Ἄν ἦταν, λέει, μικρότερος, δὲν θά τὸν φοβόταν ἔτσι. Ἐπειτα, —προσθέτει,—γιατί κι' ὁ Ἀρχιστράτηγος, ποὺ εἶναι τόσο γενναῖος, κι' εἶχε μάλιστα καὶ γιαταγάνι, νὰ μὴν κάμῃ ἔφοδο πρώτος, παρὰ νὰ τρέξῃ μὲ τοὺς ἄλλους;

Ἡ ἀπολογία αὐτῆ τοῦ κατηγορουμένου κάνει ἐντύπωση.

(Συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

—Ναί, ἴσως δὲν θά περάσῃ νὰ περιμένουμε... Ἀλλὰ ξέρετε, Μπέτση, ὁ κ. Οδόλστων τὸ θέλει πολὺ. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἐρνέστος ἐπιθυμεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἑλβετίας. Ἄς τοὺς κάμουμε τὸ κέρει τους!

—Δὲν λέγω ἔχι... φθάνει μόνο νὰ μὴ λαίψετε πολὺ.

—Δεκαπέντε μέρες μόνο.

—Ἐπεὶς ἂν ἐρχόμαστε καὶ μεῖς...

—Ὁχι, Μπέτση, δὲν θάταν φρόνιμο...

Τὸ ταξίδι αὐτὸ θά περυσιάσῃ, ἂν ἔχι κινδύνους, τουλάχιστο δυσκολίες καὶ κόπους μεγάλους... Θά περκατοῦμε σὲ γῆρα ξερή, γυμνή, μὲ ἥλιο φλογερό. Καὶ τὸ ἀναίθεσμα στὰ βουνὰ θάναι πολὺ κουραστικό...

—Ὡστε ἡ κυρία Οδόλστων, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ θά μείνουμε στὸ Φελσενχάιμ;

—Ναί, Μπέτση, ἀλλὰ δὲν σκοπεῖω νὰ σᾶς ἀφήσω μονάχους. Ὁ κ. Οδόλστων θά κάμῃ τὴν ἐξερεύνηση μὲ τὸν Τζάκ καὶ μὲ τὸν Ἐρνέστο. Ἐγὼ θά μείνω στὸ Φελσενχάιμ. Εἶναι εὐχарιστημένη;

—Ἄ, ἔτσι μάλιστα! φωνάζει ἡ κυρία Ζερμάτι. Μποροῦμε νὰ ἔχουμε καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν κ. Οδόλστων. Εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ δὲν θά παρασυρῆ σ' ἐκινδύνους ἐπιχειρήσεις. Τὰ παιδιὰ μας μαζί του δὲν τρέχουν κανένα κίνδυνο.

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ ἐκανόνισα ἔτσι. Κι' ἐλπίζω εἶ τὸ σχέδιό μου θά εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν κυρία Οδόλστων καὶ τὴν Ἄννα.

—Ἡ Ἄννα θά λυπηθῇ λίγο γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἐρνέστου...

—Μὰ κι' ὁ Ἐρνέστος θά λυπηθῇ ποὺ θά φύγῃ μόνος του. Τί τὰ θέλεις! Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν πιά νὰ εἶναι τέλεια εὐχарιστημένα, παρὰ ὅταν ζοῦν μαζί. Καὶ μιά μέρα, στὴν ἐκκλησία ποὺ τῆς ἔκαμα τὸ σχέδιο, ὁ Ἐρνέστος, θά ἐνωθῇ μ' ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾷ!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΚΟΣΜΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΑΝΤΗ-ΘΗΚΑΜΕ
στην όδον Αθηνάς, εκτε-
κοντά στην
Αγορά, ένα
Σαββατόβρα-
δο. Η μητέ-

ρα του, — μία εξαδέλφη μου, — τόν είχε
στείλει να ψωνίση κρέας, άρνι, μοσχάρι,
κοτσάπουλο, ετι έβρισχε κι' ο νεαρός ά-
νεψιός μου γύριζε στο σπίτι άψώνιστος,
γιατί από τόν πολύ κόσμο, δεν είχε κα-
ταφέρει να ζυγίση ούτε χασάπη, ούτε μα-
νιθή. Και μού είπε καταφουρισμένος:

— Απελπισία! Καλά τ'ό γραψατε και
σείς, σε μία 'Αθηναϊκή' Επιστολή, πώς
ήλθαν τάχιστα να διώξουν τ'ήμερα. Ούτε
να ψωνίση τ'ό κρέας του δεν μπορεί πιά
κανείς στην 'Αθήνα! Θά πω τής μητέρας
μου να φύγουμε!

Και όμως, από δίπλα μας, περνούσαν
ένα σωρό ψωνισμένοι. Άλλος κρατούσε
κρέας, άλλος ψάρια, άλλος πουλιά. Έδει-
ξα μερικάς στον άνεψιό μου και τού είπα:

— Μά πώς έψώνισαν αυτοί;
— Χμ! Θαύμα πώς τ'ό κατάφεραν, μού
άποκρίθηκε, σηκώνοντας τούς ώλους. Ποιός
ξέρει πώς ώρες θά περιμεναν στρυμω-
γμένοι και τι σκουντίδι θά έπραγαν στην
Αγορά. Και τ'ό κάτω-κάτω, τι νομίζετε;
για να ψωνίσουν όλοι αυτοί, δεν άφησαν
τίποτα και για μένα. Δεν χωράμε πιά στην
'Αθήνα, τελείωσε!

Καθώς στεκόμαστε και τ'ό λέγαμε, οι
άνθρωποι που περνούσαν βιαστικοί, μάς έ-
σπρωγχαν ή μάς ανάγκαζαν να παραμερί-
ζουμε μόνοι μας, για να τούς κάνουμε τό-
πο. Και μία στιγμή, κάποιος εκτόνησε τ'ό
νεαρό μου άνεψιό μ' ένα καλάθι γεμάτο
ψώνια.

— Ορίστε κατάσταση! εξακολούθησε
να μού ληη, τρίβοντας τόν άγκώνα του. Να
σταθής λίγο στέδρ'όμο, να μιλήσης με τ'ό
μπάρμπα σου, δεν μπορείς! Νά περπατή-
σης ακόμα ίσα, με τήν ήσυχία σου, σαν
άνθρωπος, δεν μπορείς! Θά σε σπρώγουν
από παντού, για να περνούν, θά σε κάνουν
να κατεβαίνης από τ'ό πεζοδρόμιο ή να στέ-
κωναι στην άκρη. Δεν είναι ζωή αυτή! Θά
πω τής μητέρας μου να φύγουμε!

— Μά εδώ, τού είπα, δεν είναι κατά-
λληλο μέρος για να στεκόμαστε. Άς περ-
πατούμε καλύτερα.

Και ξεκινήσαμε σιγά, κουβεντιάζοντας.
Προσπαθούσα τώρα να πείσω τ'ό νεαρό άνε-
ψιό, πώς κι' αυτές θά ψωνίσε ετι ήθελε,
άν είχε κάπως περισσότερη ύπομονή κι'
άν έβλεπε μεγαλύτερη θέληση και δραστη-
ριότητα. Δεν έννοούσε να τ'ό παραδεχθώ,

λέγοντας πώς για ένα ψώνισμα δεν χρεια-
ζόταν νάγωνισθώ κανείς περισσότερο, γιατί
ό κόσμος θάταν δυσανάλογος προς τ'ό άκο-
τέλεσμα κι' έπόμενε πώς είχε χαλάσει ή
'Αθήνα... Άλλά καθώς πηγαίναμε, παρα-
τήρησα πώς οι άνθρωποι, είτε από μπρο-
στά έρχόνταν, είτε από πίσω, εξακολου-
θούσαν να σκουντούν, να κτυπούν τόν άνε-
ψιό μου, όπως και τότε που ήταν σταμα-
τισμένος και παρατήρησα ακόμα, πώς κά-
θε φορά που έβλεπε μπροστά του κανένα,
παραμέριζε όλοπρόθυμα για να τού κάνει
τόπο.

— Τ'ό ξέρεις λοιπόν πώς δεν ξέρεις να
περπατήσης; τού είπα τότε.

— Έγώ; γιατί...
— Γιατί στέκεσαι να σε κάνουν οι άλ-
λοι όπως θέλουν' ένώθ θά μπορούσες να
τούς κάνης όπως θέλεις εσύ. Γι' αυτό τ'όως
τέτοιο σκουντίδι στο δρόμο.

— Ά, μπά! Οι άλλοι δεν ξέρουν να
περπατήσουν. Είναι βόναυσοι, άγριοι. Ό
κανονισμός λέει, πώς όταν άπαντιούνται
δύο, καθένας πρέπει να κάνει δεξιά. Άλλ'
δταν κάνω εγώ δεξιά, ό άλλος κάνει
άριστερά. Γιατί έτσι τούρχεται καλύτε-
ρα. Κι' επειδή φυσικά με βρίσκει μπρο-
στά του, με σπρώχει βόναυσα και περνά.
Έννοείται όμως πώς αυτά όλα γίνονται,
επειδή δεν μάς χωρούν πιά οι δρόμοι.
Άλλοίωτικά δεν είχαμεν ανάγκη να πέ-
φουμε τόσο συχνά αντιμετώπι.

Τόν άφησα νάναπτύξη τή θεωρία του
κι' έπειτα τού είπα:

— Βίζουμε λοιπόν στοιχημα, πώς
άμα σου δείξω πώς να περπατήης, δεν θά σε
σπρώγνη κανένας, παρά όλοι θά παραμε-
ρίζουν μπροστά σου και θά περνήε σά να
σου στο δρόμο μονάχος σου;

— Μία 'ς αυτή τήν πολυκοσμία;

— Ναι, ναί. Και στην πιό μεγάλη ά-
κόμα. Έλα, άφησε αυτό τ'ό ψάρι, τ'ό
κοιμισμένο, τ'ό κακορίζικο βρος που παίρ-
νεις στο δρόμο... Ζωήρηψε λιγάκι, κορδώ-
σου και, χωρίς να τρέχης, προχώρει με
βήμα γοργό, σταθερό, άποφασιστικό. Και
... να σου πω: Αυτό τ'ό μπαστουνάκι που
κρατείς, — άλήθεια, ξέχασα να σου πω με
γιατί, γιατί μού φαίνεται πώς είναι τ'ό
πρώτο σου...

— Ναι, μού τ'ό χάρισε ή μαμμά προ-
χθές στά γενέθλιά μου... Σ'ας άρέσει;
Δεν είναι ώμορφη αυτή ή κόκκινη λαβή,
ή διαφανής;...

— Πολύ. Πρόσεξε μόνο μη σου στρί-
ψη ή βίδα του γιατί όπως έγραψε μία
φορά ό ποιητής Βίζουνης, και τ'ό μπα-
στούνι είναι σαν τόν άνθρωπο: άμα τού
στρίψη ή βίδα, χάνει τ'ό κεφάλι του.

— Όπως τόχασε στο τέλος κι' εκείνος.

— Ναι, ό καίμενος, γιατί πείθαν τρελ-
λός. Λοιπόν, τ'ό μπαστούνι σου μην τ'ό
κράτεις έτσι σαν ξένο, ή σαν ψώνι που τ'ό
πας στο σπίτι σου. Κούνα το λιγάκι, κρά-
δα ενέ το, δείχνε πώς, στην ανάγκη, μπο-

ρείς να δώσης και καμιά μπαστουνά'
Προπάντων δείχνε πώς μπορείς, κατά
λάβος, να βγάλης και κανένα μάτι. Έμ-
πρός τώρα! Προχώρει καθώς σου είπα.
Κι' εγώ θάρχουμαι σιγά-σιγά από πίσω,
για να βλέπω. Όρεθούάρ!

Ζωήρηψε, γελώντας, κορδώθηκε, σή-
κωσε τ'ό μπαστουνάκι του, μούβγαλε και
τ'ό καπέλλο, τάχα πώς μάποχαιρειτά, και
προχώρησε με βήμα γοργό. Από τ'ό Δη-
μοτικό Θέατρο πήγε έτσι ως τή γέφυρα
του Σιδηροδρόμου. Και 'ς όλο αυτό τ'ό
διάστημα, με μεγάλη του έκπληξη κι' ευ-
χαρίστηση είδε όλους τούς ανθρώπους να
παραμερίζουν άθελγητα μπροστά του, για
να περνά με τ'ό μπαστούνι του! Έτσι
ούτε τόν έσπρωξε κανείς, μά ούτε κι' έ-
καίνος βρέθηκε στην ανάγκη να σπρώξη
κανένα. Περιστό να προσέσω, πώς δεν έ-
βγαλε και κανένα μάτι. Τ'ό κόκκινο έ-
καίνο μπαστουνάκι που κουνιόταν, τ'όβλε-
παν όλοι από μακριά, τ'ό φοβούταν και
φυλαγόταν.

Στάθηκε στο κάγγελλο τής γέφυρας
και με περίμενε, λιγωμένος από τ'ό γέλιας
— Είδες λοιπόν, κύριε άνεψιέ; τού είπα.

— Σ' έμαθα να περπατάς. Καμιά άλλη
φορά έλπίσω να σε μάθω και να ψωνίσης.
Και τότε δεν θά σου φταίη πιά ή πολυ-
κοσμία, ούτε θά λές τής μητέρας σου να
φύγεις. Αυτό, να ξέρης, είναι τ'ό μυστικό
τής ζωής. Για να μη σε μετατοπίση ό άλ-
λος, δείξε του πώς είσαι έτοιμος να τόν
μετατοπίσης εσύ. Και τότε θά θυμηθώ τόν
κανονισμό που είπες, και πριν τόν πλη-
σιάσης, θά... κάμη δεξιά. Πώς;

Τ'ό προσέξατε αυτό και σείς καμιά
φορά;

Σ'ας άσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΥ
[Βραβευμένο από τήν Γαλλ. 'Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΗ.

Δέν μού έμνε λοιπόν παρά να περι-
μένω ως αύριο, χωρίς να παραστενο-
χωριέμαι. άν μπορούσα' δυατυχώς δεν
μόρεσα κι' όσα χρόνια κι' άν ζήσω,
πάντα θά θυμούμαι, σά νάταν χθές, τή
φεβερή νύχτα που πέρασα. Ά, πώς με-
τανούσασα που δεν έδωσα πίστη στα προ-
αισθήματα και στους φόβους τού Μαντία!

Τ'ό πρωί, ό δεσμοφύλακας μ'ήκς στη
φυλακή μου με μία στάμνα και μία λε-
κάνη. Και μού έσούστησε να κλυθώ και
να συγκρισθώ, γιατί σε λίγο θά παρουσι-
άζομουν στο δικαστή και, καθώς έλεγε,
τ'ό περιποιημένο έξωτερικό είναι καμιά
φορά ή καλύτερη σύσταση για τόν κατη-
γορούμενο.

Άραυ έκαμα τήν τουαλέττα μου, θέ-
λησα να καθήσω στο σκαμνί μου. Άλλά
μού ήταν άδύνατο να σταθώ σε μία θέση

κι' άρχισα να τριγυρίζω στο καλλι μου,
όπως τ'ό ζωά τριγυρίζουν στα κλουβιά
τους.

Προσάθησα να προτοιμάσω τήν άκο-
λογία μου, τις άπαντήσεις μου. Μά ήμουν
τόσο παραχαλισμένος ώστε, άνει να συγ-
κεντρωθώ στο θέμα μου, συλλογιζόμουν
διάφορα πράγματα, άσχετα, που περνού-
σαν από τόν κουρασμένο νού μου σαν
τις σκιές μιάς μαγικής λυχνίας.

Ό δεσμοφύλακας έγύρισε και μού
είπε να τόν ακολουθώσω. Τόν ακολου-
θησα. Κι' άραυ πέρασαμε ένα σωρό δια-
φόρους βρεθήκαμε μπροστά σε μία
κοριτσά, που τήν άνοιξε και μού είπε:

— Πέρασε.
Ένας ζεστός άέρας μού ήλθε στο
πρόσωπο κι' άκουσα μία βοή άνακατω-
μένη. Μπήκα και βρέθηκα μπροστά 'ς
ένα εδωλιο, τριγυρισμένο από ένα μικρό
καγγέλωμα. Έμουν στην αίθουσα τού
δικαστηρίου.

Άν και με είχε κυριευμένο
ένα είδος ψευδ άισθησίας
κι' άκουσα τ'ό μηνίγνια μου
να κτυπούν σά νάθελαν να
σπάσουν, μ' ένα βλέμμα που
βρίξα γύρω μου είδα καθαρά
και ξάστερα, ετι με περιστοι-
χίζε, — τήν αίθουσα δηλαδή
και τούς ανθρώπους που τήν
έγέμιζαν.

Ήταν άρκετά εύρύχωρη ή
αίθουσα αυτή, με ψηλό τα-
βάνι, μεγάλα παράθυρα, χω-
ρισμένη με κάγγελα σε δύο
μέρη, τ'ό ένα για τ'ό δικαστή-
ριο, τ'ό άλλο για τ'ό άκρο-
ατήριο.

Σε μία ψηλή εξέδρα καθό-
ταν ό δικαστής-άνακριτής.
Πιό χαμηλά, μπροστά του,
καθόνταν τρεις άλλοι δικα-
στικοί, που ήταν, καθώς έμα-
θα άργότερα, ό δημόσιος κα-
τήγορος, ό ταμίας τών προ-
στίμων και ό γραμματέας. Αντικρύ στο
εδωλιό μου, ήταν ένας άνθρωπος με
τ'όβανο και με περρούκα, — ό δικηγόρος
μου. (')

Μπά! είχα και δικηγόρο; Άπό πού,
από ποιόν; Μ'ήκως τόν είχαι στείλει ό
Μαντίας κι' ό Μπόμπ; Δεν ήταν άρα
να έξετάσω. Είχα και δικηγόρο, αυτό
μού έφθανε.

Σ' έν' άλλο εδωλιο, είδα τόν Μπόμπ
τόν ίδιο, τούς δύο του συντρόφους, τόν
ξενόδοχο τής Μεγάλης Βελανιδιάς, με-
ρικούς άλλους που δέν τούς έγνώριζα
και, σ' ένα άλλο αντικρυ, έγνώρισα τόν
πλισμαγ που με είχε συλλάβει. Πολλοί
άλλοι ήταν μαζί του. Ένόησα πώς τ'ό
εδωλια αυτά ήταν τών μαρτύρων.

Τ'ό άκροατήριο ήταν πυκνό. Όρθιο
μού ήταν άδύνατο να σταθώ σε μία θέση

'ς ένα κάγκο είδα τ'ό Μαντία. Τά βλέ-
ματά μας διασταυρώθηκαν, άγκαλιά-
σθηκαν κι' άμέσως τ'ό θάρρος μου ξα-
ναγύρισε. Θά άπερασιζόμουν γενναία
τόν εαυτό μου! Δέν μού έκαναν πιά έν-
τύκωση τ'ό βλέμματα που μ' έτόξωναν
από παντού.

Ό δημόσιος κατήγορος μίλησε πρώ-
τος και λίγα λόγια, — φαίνόταν πολύ
βιαστικός, — διηγήθηκε τήν ύπόθεση:
Κλοπή είχε διαπραχθώ στην εκκλησία
τού Άγίου Γεωργίου. Οι κλέφτες, ένας
άντρας κι' ένα παιδί, μπήκαν στην εκ-
κλησία με μία σκάλα από ένα παράθυρο
που τ'ό έσπασαν. Είχαν μαζί τους ένα
σκόλο, για να φυλάη και να τούς είδο-
ποιήση, άν τυχόν παρουσιαζόταν κίνδυνος
να συλληθθούν. Ένας άρτοπορημένος δια-
βάτης, — ή ώρα ήταν μία και τέταρτο,
— είδε με άπορία τού έν' άμυδρο φώς
μέσα στην εκκλησία, στάθηκε κι' άκουσε

ό δικαστής, χωρίς να γυρίση σε μένα,
έτσι σά να μιλούσε μονάχος του, με ρώ-
τησε τ'όνομά μου, τήν ηλικία μου και
τ'ό εκάγγελλομα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ε. ΜΑΛΦΑΣ
(Υψηλός Δευροβόλιθνας) έν
Δευκάδι. Β' Βραβείον 1908 Δια-
γωνισμού Βραβείων.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΘ. ΝΙΤΗΣ
(Χρυσόθεμις) έν 'Αθήναις. Α'
Βραβείον 1808 Διαγων. Λύσεων
Πνευματικών Άσκήσεων.

κατι κρότους. Άμέσως ξύπνισε τόν εκ-
κλησάρη. Γύρισαν οι δύο, μαζί και μ'
άλλους. Άλλά τότε ό σκόλος έγούγισε
κι' ένθ άνοιγαν τήν πόρτα, οι κλέφτες,
τρομαγμένοι, έφυγαν από τ'ό παράθυρο,
άφροντας μέσα τ'ό σκόλο, που δέν είχε
προφάσει νάναίβη ως τή σκάλα. Ό
σκόλος αυτός ώδηγήθηκε από τόν άστυ-
φύλακα Τζέρρυ, που δέν θάχε κανείς
λόγους να επαινέση τήν ευφροία του και
τ'ό ζήλο, τόν Ιεποδρόμιο, όπου βρήκε
άμέσως τόν κύριό του. Είναι «ό ένταύ-
θα παρών κατηγορούμενος». Όσο για
τόν άλλο κλέφτη, «εύρίσκονται επί τ'ό
ίχνη του».

Ό δημόσιος κατήγορος είπε ακόμα
μερικά, που έβεβαίωσαν τάχα τήν έννοχή
μου, κι' έσώπασε. Κατόπι, μία δυνατή
φωνή άντήχησε: «Σιωπή!» Και τότε

ό δικαστής, χωρίς να γυρίση σε μένα,
έτσι σά να μιλούσε μονάχος του, με ρώ-
τησε τ'όνομά μου, τήν ηλικία μου και
τ'ό εκάγγελλομα.

Άποκρίθηκα άγγλικά πώς όνομαζό-
μουν Φράνσις Δρίσκολλ, πώς κατοικού-
σα με τούς γονείς μου στο Λονδίνο, στην
Αδλή τού Κόκκινου Λέντος, στο Μπέ-
θναλ-Γκρήν' κι' ύστερα ζήτησα τήν ά-
δεια να εξηγηθώ γαλλικά, επειδή ήμουν
μεγαλωμένος στη Γαλλία και λίγους
μόνο μήνες είχα στην Άγγλία.

— Μη νομίσης πώς θά με γελάσης,
μού είπε αυτηνά ό δικαστής' ξέρω γαλ-
λικά.

Διηγήθηκα λοιπόν τήν ιστορία γαλ-
λικά κι' εξήγησα πώς μού ήσαν τών ά-
δυνάτων άδύνατο να βρεθώ στην εκκλη-
σία στη μία, άραυ τήν ώρα εκείνη ή-
μουν ακόμη στο Ιεποδρόμιο και στις
δυόμισυ στη Μεγάλη Βελανιδιά.

— Και στη μία και τέ-
ταρτο που ήσουν; με ρώτησε
ό δικαστής.

— Στο δρόμο, περπατούσα.

— Αυτό πρέπει να κωδει-
χώθ. Άλς πώς ήσουν στο δρό-
μο τής Μεγάλης Βελανιδιάς,
ένθ ή κατηγορία έγχυρίζεται
πώς ήσουν στην εκκλησία.
Έφυγε από τ'ό Ιεποδρόμιο
στη μία παρά λίγα λεπτά,
για νάναρμώσης τόν συνάνο-
χό σου, που σε περίμενε απέ-
ξω από τήν εκκλησία με μία
σκάλα. Μόνο μετά τήν άπέ-
παιρα τής κλοπής πήγες στο
ξενοδοχείο.

Προσάθησα να κωδειξώ
πώς αυτό δέν ήταν δυνατό
μά είδα πώς ό δικαστής μου
δέν έννοούσε να κωισθώ.

— Και πώς εξήγηεις τήν
παρουσία τού σκόλου σου στην
εκκλησία; με ρώτησε.

— Δέν τήν εξήγώ, γιατί
κι' εγώ δέν τήν καταλαβαίνω. Ό σκό-
λος μου δέν ήταν μαζί μου. Τόν είχα
δέσει 'ς έν' από τ'όμάξια μας.

Δέν μπορούσα να πω περισσότερα,
γιατί δέν ήθελα να δώσω όπλα εναντίον
τού πατέρα μου. Τού κάκου ό Μαντίας
μού έγνεψε να εξακολουθώσω. Δεν εξακο-
λούθησα. Φώναξαν τότε ένα μάττυρα και
τόν έθαλαν να όρμισθώ στο έδαγγέλιο, πώς
θά έλεγε τήν άλήθεια χωρίς φόβον και
χωρίς πάθος.

Ήταν ένας κοντόχοντρος άνθρωπό-
κος, με ύρος φοβερά σπουδαίο, άν και
τού τ'ό χαλούσε κάπως τ'ό κατακόκκιτο
πρόσωπό του κι' ή μελιντζανιά του μύτη.
Πριν όρμισθώ, έκαμα στο δικαστήριο μία
γυνυκλίσια κι' ύστερα κορδώθηκε: ήταν
ό εκκλησάρης τού Άγ. Γεωργίου.

(Έπεται συνέχεια)

(*) Τ'όσ άκίνα 3ου φύλλου, σελ. 285.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΜΑΝΑ

Χαλασμένο στη Νεφέλη

«Ακου τα δένδρα πώς βογγούν, κι η θάλασσα πώς βοάει! Οι άστρατες φεγγολογούν κι ο κροσσός με σκιάζει!»

«Σάπια, μικρούλη μου, κι' εδω μέσ' στη θερμή αγκαλιά μου δεν θα φοβάσαι κεραυνό ούτε άστρατη κοντά μου.

«Είναι η αγάπη μου πολλή, με δύναμη μεγάλη» αδή και μ' άστρατες μιλεί και στην άνεμοζάλη.»

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

«Ήταν μιά νύχτα χειμωνιάτικη, βροχερή και κρύα. Άνογκασμένος από την εργασία μου, είχα καβαλικιέψει το ζώο μου και ξεκίνησα για το χωριό. Γνώ να φθάσω εκεί, έπρεπε να περάσω από ένα μεγάλο και πυκνό δάσος. Ήταν άπανάπο-νάτω μεσάνυχτα, όταν έφθασα σε μιά βρύση, που βρισκόταν στη μέση αυτού του δάσους και ξεκίνησα, για να ποτίσω το ζώο μου. Το ζώο πλησίασε τη ράχη του στον τοίχο της βρύσης και άρχισε να πίνει. Άφου ξεδίπλωσε, το τράβηξε κι' έκαμα να τ' άνεβάω. Έμεινα όμως από τον τρόμο μου μαρμαρω, γιατί είδα να κάθεται στο ζώο μου μιά κόρη λευκοντυμένη, που με κοίταζε και χαμογελοσε!

Μόλις συνήλα λίγο, πήρα το χαλαράκι και άρχισα να τραβά το ζώο προς το χωριό. Κάθε λίγο γύριζα σιγά-σιγά το κεφάλι μου μου πίσω. Πάντα όμως έβλεπα την κόρη να κάθεται στην ίδια στάση και να μου χαμογελά... Έφθασα ως τα πρώτα σπίτια του χωριού κι' αυτή καθόταν άκίνητη! «Όταν πήγαινα σ' εκείνο το χωριό, έμεινα στο σπίτι ενός φίλου μου. Σ' αυτό το σπίτι λοιπόν τράβηξα και τώρα. Έφθασα στην πόρτα και, πρώτου να κτυπήσω, γύρισα κι' είδα πάλι το φάντασμα. — γιατί τι άλλο από φάντασμα μπορώ να είμαι; — να κάθεται άκίνητη στο ζώο μου. Τότε πιά με κωλύσε αληθινός τρόμος και, τρέμοντας όλος, κτύπησα την πόρτα. Σε λίγο άκουσα βήματα. Έρχόνταν να μ' άνόγειον. Ξαναπαύσαν λοιπόν άφρονος και γυρνά πάλι να δω τι γίνεται το φάντασμα. Άλλα τώρα δεν βλέπω τίποτ' άλλο από το ζώο μου. Το φάντασμα είχε χαθή! Έν τω μεταξύ μ' άνόγειε ο φίλος μου και μπήκα μέσα. Άμέσως κατάλαβα από το χρώμα μου πως κάτι μου συνέβη. Άρχισαν λοιπόν να με στεναχωρούν μ' έρωτησεις. Κ' έγω τους διηγείτονα τι έπαθα. Ο φίλος μου, όμως όμα τ' άκουσε, κίνησε λυπητερά το κεφάλι του και μου είπε:

«Αχ!... Αδύτη που είδες ήταν η κόρη μου... Δεν την ξέρεις, και ούτε σου είπα ποτέ γι' αυτή, για να μη λυπηθής... Η δυστυχισμένη είναι τρέλη κι' έχει τη συνήθεια να φεύγει από το σπίτι τη νύχτα και να κρύβεται κιά' απ' τη βρύση του δάσους. Όταν λοιπόν το μολάρι σου έπλεε νερό, αυτή θα πήδησε άπάνω του. Κι' επειδή έβρεξε ότι είσαι φίλος μου, σου χαμογελοσε. Όταν όμως έφθασες σπίτι μας, φοβήθηκε να μην την μαλώσω, κατέβηκε κι' έφυγε.»

«Ετσι λοιπόν εξηγήθηκε αυτό το φάντασμα που αν δεν ήταν ο φίλος μου, θα το νόμιζα άκόμα γι' αληθινό.»

ΠΟΣΟ ΑΛΛΑΞΑ

«Ήμωνα μικρός, δεν είχα γνώσεις καλά-καλά άκόμα τον κόσμο. Το κάθε τι σχεδόν μου ήταν άγνωστο. Κάθε φορά που μαζί με τον πατέρα μου βγαίναμε περίπατο, όλο και τόν ρωτούσα: «Τι είναι αυτό, πατέρα; τι είναι εκείνο; Γιατί είναι έτσι αυτό; γιατί έτσι είναι το αυτό;» Κι' ο καλός μου πατέρας ησιχα-ησιχα κι' άκούραστα μουδινε τις εξηγήσεις κι' έτσι άγάλη-άγάλη μάθαινα το κάθε τι και δεν μου ήταν πλέον άγνωστο όσν πράτα.

Μεγάλωσα. Και τώρα που βγαίνω περίπατο με το άδελφάκι μου, αυτό με ρωτά για το κάθε τι, όπως έγω ρωτά τον πατέρα μου. Κι' έγω πρόθυμα του εξηγώ-όσα μου εξήγησε άλλοτε ο πατέρας μου. Ποσο άλλαξα!..

Νεαρό Ήπειρωτάκι

Η ΡΟΔΙΑ

Γνωρίζετε την ιστορία του εύσπλαχνικού άκαρπου δένδρου που τώρα ονομάζεται Ροδιά; Οι περισσότεροι όχι και γι' αυτό, αν θέλατε, θα σας διηγηθώ την παράξενη αυτή ιστορία.

— Κανείς, κανείς δεν ήξερε τίποτα για το πανταχού άδελφάκι, που ήταν όλα το ίδιο μέγεθος — όσν ένα χοιρόδο σπυρι πιπέρι — και φορούσαν κόκκινους σκούφοις, έκτος από ένα δένδρο που φτάνανε στην σάλη του σπιτιού τους, που δεν ήταν μεγαλύτερο από κατοικία καστοριού. Μά επειδή τα δένδρα δεν μιλούν, η ιστορία αυτή θα έμεινε άγνωστη, αν ένα σπουγγιτάκι — και τι δέν έβρισαν τα πουλιά! — δεν μου την έλεγε τον περασμένο χειμώνα για άντάλλαγμα λίγων ψιχουλωνψιμουθιού.

Ζούσαν εντυχιμένα τα πεντακόσια άδελφάκια, τα μικρούτσικα, στο τριωχαρτωμένο παλατάκι τους κι' είχαν τη συνήθεια να κοιμούνται όλο μαζί σ' ένα μικρό κρεββατάκι, πουχς το μέγεθος της φράπας.

Μία μέρα, ενώ κοιμόντουσαν, το σπίτι τους έπιασε φωτιά και, επειδή δεν έβύτησε κανένα, τα καίμένα τα μικρά με τους κόκκινους σκούφοις θα καιγόντουσαν βέβαια.

Οι φλόγες έφθασαν το κρεββατάκι... λίγο άκόμη και θα ελλύγονταν τα παιδάκια με το πόρινο παραπέτασμα που περικυκλώνει το κρεββατάκι τους!..

Και επειδή ο έξωτερικός τοίχος είχε καη μπορούσε να ιδη κανείς απ' έξω τον φοβερό κίνδυνο που διέτρεχαν τα παντακόσια άδελφάκια. Άλλο κανείς δέν ήταν εκεί.

Και να το δένδρο, τ' άνυχο, τα λυπηθήκε κι' άπλώνοντας τα όλόδρασα κλωνία του π'ηρε το φλογισμένο κρεββατάκι.

Τα παιδάκια σώθηκαν. Και τ' άκαρπο δένδρο, για την καλοσύνη του, έβγινε καρποφόρο — και για καρπό κάνει από τότε — ε! για βρήτε το! — το φλογισμένο κρεββατάκι με τα παιδία.

Πικροδάφνη

Η ΠΑΤΡΙΣ

«Άπρωταμένο στον Γιάννη Άγιάννη

«Η Πατρίς δέν είναι μόνον η πεδιάς, η ο γήλοφος, η η πράσινη κορυφή των δένδρων μας, ή τα μονότονα άσματα των βοσκών! Η Πατρίς είναι ό,τι μιλεί την άμορφη γλώσσα μας, είναι ό,τι κάνει να κτυπά η καρδιά μας. Είναι η ένότης του μεγαλοεποχς και λαμπρού έδαφους μας. Είναι η άνεξαρτησία, η καλύτερα δ' άνεξαρτητος χαράκτηρας μας είναι η γνή των πατέρων μας, είναι το μεγαλύτερο και η δύναμις της έλευθερίας.

«Η Πατρίς είναι το γαλανό χρώμα του ούρανού μας» είναι ο γλυκός ήλιος που φωτίζει είναι άκόμα το κράσινο δάσος που μας σκιάζει, και η εσφορη γη που πατούμε.

«Η Πατρίς είναι το άδρονισμα όλων των συμπολιτών μας, μικρών και μεγάλων, πτωχών και πλουσιών.

«Η Πατρίς πρέπει να τιμάται, να υπηρετήται με όλη την ικανότητα του λογικού μας, της διανώτας μας, με όλη την δραστηριότητα μας και με όλη την αγάπη μιάς άφιλόκερδης καρδιάς!»

Ο ΚΟΡΙΑΤΗΣ ΚΙ' Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Μία φορά, σε μιά γερμανική πόλη, ένας υπάλληλος του φόρου έπιασε ένα γάλλο χωριάτη, που κουβαλούσε μαζί του κάμποσα δοχεία μέλι. Ο δημόσιος υπάλληλος, για να πειράξη, το γάλλο άνοιξε, το ένα κατόπι του άλλου, όλα τα δοχεία με το μέλι, για να ιδη τάχα μήπως είχε μέσα κρυμμένο τίποτα. Οι μέγες, που

δεν άργησαν να μαζευθούν σε σύννεφο, έρωσαν τόσο πολύ το μέλι, όστε θάταν άδύνατο πιά να το πουλήση ο χωριάτης. Παροπνέβη τότε στο δήμαρχο, — γιατί η πόλη ήταν μικρή και δέν είχε δικαστήρια, — γυρεύοντας άποζημίωση. Ο δήμαρχος έξέτασε το πρόγνμα και είπε:

«Ο υπάλληλος του φόρου δέν φταίει σ' αυτό φταίνε οι μέγες και σου δίνω το δικαίωμα να τις σκοτώνης, όποιοδήποτε κι' άν τις βροίσης.»

Ο πονηρός χωριάτης παρεκάλεσε τότε το δήμαρχο να γράψη την άπόφαση και, μόλις την έγραψε αυτός, μιά μέγα πήγε και κάθισε στο μάγουλι του. Ο χωριάτης δέ χάνει καιρό: με την άπόφαση στο ένα χέρι, δίνει με τάλλο του κ. δημαρχου ένα μπάτσο... πολύ πιά δυνατό απ' όσα χρειαζόταν για να λυθήση τη μύγα... (Μεταφράσει)

Παιδικόν Πνεύμα

— Δεν κουράζεσαι, Λιλή, απ' αυτό το καθήσο; — Ναι, κουράζομαι πολύ, τόσο, που ύστερα καμιά Άλλη οιαδήποτε δουλειά Για να κημώ δέν μπορώ! Έστάλη από το Ίζο ντ' Όρο

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1920

1. — Το Δημοψήφισμα περς άναήρτων των δεκα ώραιότερων Ψευδώνων του 1920 προκηρύσσεται από σήμερα, δια να έχετε καιρόν να πάρετε ή ναλλάξετε ψευδώνυμο, όσοι θέλετε, και να δημοσιεύσετε σχετικώς Άγγελίας. Ψηφοδέλτια όμως δέν είναι δεκτά παρά μόνον από 15 Δεκεμβρίου ε. ε, μέχρι 31 Ιανουαρίου 1920 δηλ. δεκά πέντε ημέρες από έαδοθή και το τελευταίο φυλλάδιον αυτού του πομπού, το 52ον. Μη μου στείλετε λοιπόν ψηφοδέλτια από τώρα, διότι δέν θα λάβω απ' όφιν.

2. — **Βαλέξια Ψευδώνυμο** εινι μόνον όσα έβάνθησαν ή θα φανούν εις την Άλληλογραφίαν τού πομπού τούτου, ήτοι εις την σήλην **Έγκρισεις Ψευδώνυμων**, είτε ως νέα ψευδώνυμα, είτε ως άνακαισιες παλαιών, εις τα φυλλάδια τα από 1ης Δεκεμβρίου 1919 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1920.

3. — **Ός Έκλογείς** δικαιούνται να λάθουν μέσοι εις το Δημοψήφισμα **δωρεάν** μιν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκριμένον δια το 1920 επί **πληρωμής δέ λεπτών 10** κατ' ψήφον, εις νόμισμα ή γραμματόσημον, οι άντι ψευδώνυμου συνδρομηταί και τ' άδελφια των, ως και οι κατά φίλον άγορασταί.

4. — Από τα ως άνω (§ 2) έλξιμα ψευδώνυμα, **κάθε Έκλογείς** έχει το δικαίωμα να ψηφίση **έως** δεκα ψευδώνυμα, από ένα δηλαδή **έως** δεκα, όσα και όποια θέλη. **Διά** **κάθε** **δύο** **ψευδώνυμων** πρέπει να στείλη **χωριστόν Ψηφοδέλτιον** (και χωριστόν, έννοείται, δεκάλεπτον, αν είναι από τους μη ψηφίζοντας δωρεάν.)

Είς το Ίδιον ψηφοδέλιον, άν γραφούν περισσότερα ψευδώνυμα του ενός, μόνον ένα, το πρώτον γραμμένον, θα λησθη λησθη όπ' όφιν, όσα και αν διά τάλλα έστάλησαν δεκάλεπτα.

5. — Το Ψηφοδέλιον θα γίνη ως εξής: Ένα κομμάτι χαρτί όσα είναι περίπου το ήμισυ έπιστολικού δεκάλεπτου. Από το ένα μέρος θα γραφτεί μόνον το ψευδώνυμον που ψηφίζετε. Και από πίσω το όνομα σας, το ψευδώνυμόν σας, όσοι έχετε, και τόν τόπον της διαμονής. Ίδιου ο τύπος του Ψηφοδελτίου:

Το εμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλιον του 1920

Ψηφίζω

το ψευδώνυμον:

Ούρανιος Δόξος (π. χ.)

Το οπισθεν μέρος:

Ο εκλογείς:

Γεώργιος Α. Γεωργόπουλος

ψευδ: **Μπαμπούλης (π. χ.)**

Αθήναι.

6. — Επειδή τώρα το χαρτί είναι ακριβό και τα ταχυδρομικά στοιχίζου πολύ, επιτρέπεται: Α.) Να στείλουν πολλά Ψηφοδέλτια μαζί ενός του ίδιου φακέλλου. (Ένας δηλαδή, αν θέλη, ειμπορεί να μαζίψη τα ψηφοδέλτια των φίλων του, όσα κι' αν είναι, και να τα στείλη μαζί με το ίδιο του.) Β.) Να υπογράφουν επί του αυτού, μεγαλύτερο άναλόγως σχήματος, Ψηφοδέλιον, δύο, τρεις ή περισσότεροι Έκλογείς, ψηφίζοντας δια το Ίδιον Ψευδώνυμον της άρρασιαις των. Κοινόν ψηφοδέλιον δέν επιτρέπεται μόνον, όσν οι εκλογείς ψηφίζου Ψευδώνυμα διάφορα. Τίτα πρέπει να γίνεται δια κάθε ψηφίζόμενον ψευδώνυμον χωριστόν κοινόν ψηφοδέλιον.

7. — **Δέκα** ψευδώνυμα, όσα θα συγκεντρώσουν τας περισσότερας ψηφους, θα βραβευθούν: ένα με **Πρώτον Βραβείον**, τρία με **Δευτέρον** και έξι με **Τρίτον**. Οίπονεμηθί δε έπαινος εις τα κατόπιν πλειούψηφοντα **είκοσι Ψευδώνυμα**.

8. — Επίσης θα βραβευθούν και **δέκα Έκλογείς** δια κλήρου, ως εξής: Από όλους τους ψηφισαντας το Ψευδώνυμον που έλασε το Πρώτον Βραβείον των Ψευδώνυμων, θα κληρωθή ένας και θα πάρη το **Πρώτον Βραβείον** των **Έκλογών**. Από όλους τους ψηφισαντας το ψευδώνυμον που έρχεται πρώτον εις το Β' Βραβείον των Ψευδώνυμων, θα κληρωθή ένας και θα πάρη επίσης πρώτος εις το **Δεύτερον Βραβείον** των **Έκλογών**. Το ίδιο θα γίνη ει' έπ' άστων των δεκα βραβευθέντων Ψευδώνυμων: Από όλους που το έψηφισαν, θα κληρωθή ένας και θα λάβη το αντίστοιχον Βραβείον των Έκλογών. Με τόν ίδιον τρόπον άπονεμηθή δια κλήρου και

1919ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

των Πνευματικών Άσκήσεων της 4ης Τριμηνιας του 1920, ήτοι όσων θα δημοσιευθούν εις τα φύλλα Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου.

Κατ' έτος γίνονται τέσσαρες Διαγωνισμοί Λύσεων, δηλαδή ένας κάθε τριμηνίαν. Έπιμένους σήμερα άρχίζει ο τελευταίος έφετεινός, της τριμηνιας Σεπτεμβρίου—Νοεμβρίου.

Όσοι επιθυμούν να διαγωνισθούν, έφείλου να προημεθευδον πρώτα χρητη των λύσεων. Θα στείλουν μίαν δραχμήν και θα λάθουν 13 φύλλα τοιούτου χαρτίου, όσα άρκούν δια μέραν τριμηνίαν.

Δωρεάν λαμβάνουν μέσοι όσων ψευδώνυμον έγκριμένον δια το 1920. Οι λοιποί συνδρομηταί και τ' άδελφια των πρέπει να συνοδεύουν κάθε φυλλάδιου τας λύσεις, με δεκάλεπτον νόμισμα ή γραμματόσημον, οι δε άγορασταί με είκοσιάλεπτον.

Αναγινώσατε με προσοχήν τους όρους του Διαγωνισμού εις το Δ' Κεφάλαιον του Όδηγού. Βραβεία θ' άπονεμηθούν τα όρισμένα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τα όποια θα ίδθητε εις το 5' Κεφάλαιον του Όδηγού, παράγραφο 2, έδάφια α', β' και γ'.

«**Έπαινος εις είκοσι Έκλογείς** από αυτούς που έψηφισαν τα έπαινεθέντα είκοσι Ψευδώνυμα.

9. **Δώρα** θα λάθουν τα ίδια και οι έχοντες **Βραβείον Ψευδώνυμων** και οι έχοντες **Βραβείον Έκλογών**, ήτοι: οι μιν του Α'. Βραβείον βιβλία 8 δραχμών, οι του Β'. 7 δραχμών, και οι του Γ'. 8 δραχμών, κατ' έκλογήν των εκ των υπό της Διαπλάσεως έαδοθέντων. Όλοι δε οι βραβευθέντες, είτε ως εκλογείς είτε ως εκλεχθέντες, δικαιούνται να στείλουν τας φωτογραφίας των, δια να δημοσιευθούν.

10. — **Έξοχη** άπονεμηθήν **σαράντα** εις τους έχοντες Α'. Βραβείον, εις τους Ψευδώνυμων εις **Έκλογών**, **ανάλογως** δε — κατ' τας ψηφους: έκάστον — όλιγότερον, εις τους έχοντες Β' ή Γ'. Βραβείον και Έπαινον.

11. — Όσοι δέν έπηραν άκόμη ψευδώνυμον δια το 1920, και επιθυμούν να λάθουν μέρος εις το Δημοψήφισμα, όχι μόνον άπ' όσν ως εκλογείς αλλά και ως Ψηφίζοντες, ειμπορούν κατ' άντιώρω (§ 1 και 2) να προκηρύσουν το δικαίωμα τούτο, αν φροντίσουν να τούς έγκριθί ψευδώνυμον δια το 1920 εις ένα από τα έγκριτόμενα φύλλα, (41—52) που θα έκδοθούν μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Άήλωσις. — Αί Μ. Άγγελίας του Δημοψήφισματος πρέπει να είναι άπολύτως άσημαι και εύπρεπεις συστάσεις και έπαινοι ψευδώνυμων προς ψηφίζοντες, ή απλά άναγραφαί αυτών προς ύπομνησιν. Κατηγορίες, άντεγκρίσεις, προτροπαί προς καταψήφισιν κτλ. δέν δημοσιεύονται. Επίσης απαγορεύεται να ταυμίζη η Πολιτική.

Αί Μ. Άγγελίας πρέπει να συνοδεύονται άπαρατίτως υπό του αντίτιμου των άκραιών. Άγγελίας με μεγαλύτερα στοιχεία των 8 σιγγιών, με κενά, με πλαίσια κτλ. δέν δημοσιεύονται, έλλείψει χώρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

1919ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

των Πνευματικών Άσκήσεων της 4ης Τριμηνιας του 1920, ήτοι όσων θα δημοσιευθούν εις τα φύλλα Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου.

Κατ' έτος γίνονται τέσσαρες Διαγωνισμοί Λύσεων, δηλαδή ένας κάθε τριμηνίαν. Έπιμένους σήμερα άρχίζει ο τελευταίος έφετεινός, της τριμηνιας Σεπτεμβρίου—Νοεμβρίου.

Όσοι επιθυμούν να διαγωνισθούν, έφείλου να προημεθευδον πρώτα χρητη των λύσεων. Θα στείλουν μίαν δραχμήν και θα λάθουν 13 φύλλα τοιούτου χαρτίου, όσα άρκούν δια μέραν τριμηνίαν.

Δωρεάν λαμβάνουν μέσοι όσων ψευδώνυμον έγκριμένον δια το 1920. Οι λοιποί συνδρομηταί και τ' άδελφια των πρέπει να συνοδεύουν κάθε φυλλάδιου τας λύσεις, με δεκάλεπτον νόμισμα ή γραμματόσημον, οι δε άγορασταί με είκοσιάλεπτον.

Αναγινώσατε με προσοχήν τους όρους του Διαγωνισμού εις το Δ' Κεφάλαιον του Όδηγού. Βραβεία θ' άπονεμηθούν τα όρισμένα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τα όποια θα ίδθητε εις το 5' Κεφάλαιον του Όδηγού, παράγραφο 2, έδάφια α', β' και γ'.

ΗΛΘΕ κι' ο Σεπτέμβριος, ο μήνας των μηνών, που με τόση αγωνία τον περιμένετε, Άνοιγουν τα σχολεία. Άνοιγουν... κι' η Σελίς Συνεργασίας, Άνοιγίζει η πνευματική σας ζωή. Έμπρός! Με γαία σας και με χαρά σας! Άπαντες, Όμοιορον, εις τωραιότατο γράμμα που μου έγραφεσ μέσ' στα πύκα κα του Ψυλλογράφου και που το έστέλλισες μ' ένα κλαδάκι πεύκου και μ' έν αγριολούλοδο που δέν έβρεις σύννομα του. (Τι κρέμα, αλήθεια, που δέν σας μαθαίνουν στο σχολείο τα όνόματα των χαριστωμένων αυτών λουλουδιών!) Ναι, «το πών η τίποτα». Αυτό ήταν το έμβλημα του Ίφεν κι' αυτό, στη φιλολογία του άχριστο, έπρεπε να είναι του καθενός. Καλά έκαμες που το πήρες και σ' ό. Και καλά έκαμες που μου το είπες, να το ξέρω κι' εγώ. Όστε εύφροντοι. Αν από τα χαμμάτια που θα μου στείλης, καταλάβω πως πρόκειται να γίνης μεγάλος (τό πών) θα σου πώ «γράφε!» Αν όμως καταλάβω πως θα γίνης μόνο «κάτι», θα σου πώ «καλύτερα τίποτε! πάψε, μη κατασκοπής και κοίταξε Άλλη δουλειά.»

Το **Χιτώριο Τριαντάφυλλο** κρίνει: «Χαριστωμένη η Σελίδα μας! Πολύ μου άρεσε το κομμάτι της **Συβίλλας Καρμηλ**. Άμψ ο Νεϊλος τι έβρινα που τα λέει! Μπορεί νακοιούθησνε κι' άλλο το παράδειγμα του και να σου στείλουν άστία κομμάτια, να γελάμε και λίγο...» Και προσθέτει: «Προχθές έέχασα να βάλω με τις Άλλες Δέες και τη **Λεσπονίδα Δέν**. Μά δε φταίω, γιατί έχει να φανή «καρό! Τι γίνεται;»

«**Η Άδρα των Κλεφτών** μου γράφει, πως το κομμάτι του **Πληρωμένου Χρυσαστου** της όμιρις το κατάστιχα που έχουν καίε μακαλιόκαπια στο χωριό της. Διπλώθηκε όμως δια τη γνησιότητα του ιστορηματος» γιατί, λέει, «για να λυθή το κερύ, απαιτείται λίγος χρόνος, και πως δέν τους έπαιρνε όπόσο μωριακά ο μακαλής;» Μά ήταν απροσχημένος ο άνδρας με τους πέλασος του, ή έλειπε από το μαγαζι, ή τόν έπαιρνε ο ύπνος. Εγώ θα παρατηρούσα μόνο πως έβγινε τον καιρό δέν ύπρηξαν φανόι. Άλλα τα παιδία μπορεί να είχαν μικρά σφαιρικά κάτοπτρα (μετάλλια) και να έβουαν το κερύ όπως ο Δραχητής έκαψε το στέλο.

Το **Μεσσηνέσιον Γλυκοχάρσμου** μου γράφει από τη Θράκη: «Το περιοδικό μας δύστυχο, δέν το έβρε ο έδω παιδικός κόσμος. Τα παιδία της Θράκης είναι ένθουσιασμένα με τη μεγάλη ιδέα του Προσκοπισμού και τα βίβει κανείς ντυμένα με το προσκοπικό χαλί. Μάρεσα να τα ιδω από κοντά, σαν άρχηνός που ήμουν. Τους μίλησα και για τη Διάπλασι και τήκουσα να μου δίνουν ένθουσιασμένες υποχρήσεις πως θα γίνουον συνδρομηταί...» Να τι πρέπει να κάνουν όλοι οι φίλοι μου, σ' έκεινα τα μέρη, ταποκλεισμένα τόσα χρόνια, όπου ο παιδικός κόσμος με άνοιξι.

Άσπρε Γάτε, Νιρβάνα ή Νιρβάνα είναι λέξις ένδική, από την ένδική Ορθογραφία, και αντίστοιχί περίπου με τη δική μας Παράδεισος. Δέν σημαίνει όμως Τόπος Μακάριων, αλλά μιά κατάσταση μακαριότητος, που έρχεται μετά θάνατον. — δηλαδή μετά πολλούς θανάτους, γιατί έτσι πιστεύουν τις μερειαρχαίσις ή μετεμφοχέσις. — ως έμοιόθ του δικαίου ανθρώπου. Απ' αυτή τη λέξη έπλασε το φιλολογικό του ψευδώνυμο ο κ. Παύλος Νιρβάνας.

Είσις δικαιολογημένη **Μπουκλάτι**, και κάλλιο άργά παρά ποτέ. Χάιρον πολύ για τη γνωριμία κι' επιθυμώ να μου γράψης συχνά.

Τι καλά που με ξαναθυμήθηκες. **Κουστιαλένια**, ύσταρ' από τόσα χρόνια! Μά κι' εγώ δέν σε είχα ξεχάσει. Θα συμμορφωθώ.

Νόρα, ο κ. Φαίδων που του έδειξα το γράμμα σου, είπε: «Μακά! είναι στη Ζάκυνθο και νοσταλγεί την Άθήνα; Περίεργο!» Η αλήθεια είναι πως πρέπει κανείς να προσοχηθί να εύχαριστήται εκεί όπου είναι: «Όταν δέν έχη κανείς ό,τι αγαπά, αγαπά ό,τι έχει.» Εύχομαι να είναι περαστική αυτή η μεταγωγία και γρήγορα να μου έναγγραφής... παιδάρι.

Μίς Νεϊλλυ, ήσυχα, «Έλαθα ό,τι μου έστειλες, χάριμα πολύ, θα το διαβάσω και θα κάρω το δικό, που θα είναι και το συμφέρο σου. Δέν πρέπει ναυπονοήσης.

Εύχαριστώ πολύ, **Σπ. Γ. Σελ**. Αν και άργά, σ' συλλυπούμαι για το άναγο της νόνας και του μικρού άδελφού. Και τώρα περιμένω να μου γράψης από τη Γερμανία.

Κρίμα να μην έχω τόπο να δημοσιεύσω έδω όλόκληρη την έπιστολή της **Μελιόδωτας**. Μου γράφει για το ήθημα που σας άντίτιπες ο κ. Φαίδων σε προηγούμενη έπιστολή του (αν η Διάπλασι σπρώχνη τα παιδία να γίνονται λόγοι.) και φέρνει παράδειγμα τόν ίδιο τόν έαυτο της, που ένώ από τη Διάπλασι έμαθε ναπολαμάνη το όρωτο, τη φιλολογία, άκοιούθησ όμως το πιά πρακτικό από τα πρακτικά: το έμπόριο. — Και για το ήθημα των Μαθηματικών, που άνακινώθηκε τελευταία στην Άλληλογραφία, μου γράφει θαυμασία. Αίχνη μάλιστα πως η «δυσκολία» των Μαθηματικών δέν είναι παρά μιά προκατάληψη. — Ας είναι, για τόσο όρωτα πράγματα, έπρεπε να έχη περισσότερο τόπο...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αδήν την έβδομάδα Έλαθα τα **έξής**: «**Στη** **βουνοβία** της **Γαλιτσιαν**». — «**Ιδέες**». — «**Ατυχία**». — «**Όρνιο** για **όσκα**». — «**Μικρές** **σηνέρες**». — «**Γράμμα** απ' το **χωριό**». — «**Κενήρη**». — «**Μέθο**ν κτλ.». — «**Μονόλογος**». — «**Καρίθρη** κτλ.». — «**Γλωσσολογία** κτλ.». — «**Ο Μονεβίς**». — «**Άφει** **αλογοκροβιάς**». — «**Κάπου** **ροάμμα**». — «**Η** **πταλοδάς**». — «**Ο** **παπποδς**». — «**Όσα** **διδάσκω** το **πυργάρι**». — «**Δωρεάν** **έλαβα**». — «**Πιά** **στη** **βρύση**» κτλ. κτλ. — «**Το** **λουρό**». — «**Τι** **σάπταμα**» κτλ. — «**Μιά** **βραδιά**». — «**Από** **δουάρες** **ντο**». — «**Βοχέρι**» κτλ. — «**Η** **Καμά**

μας. — « Από τό καρτέ μου. — « Η φύση. — « Δύο φαιρά. — Παιδ. Πνεύμα.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος. — « Όλα τ' αυτή τή Σελίδα και τα προοίμια καί τα μεταφρασμένα, είναι νόστιμα κι ευνοήσια. Δέν έχω καμιά ιδιαίτερη παρατήρηση γιά κείνα. Μόνο γιά τόν « Διαιτημένο » τού Κυπριακού Δαστέρου θά πώ. Είναι τό καλύτερο κομμάτι, σωστό παιδικό δάχημα, καλογραμμένο και ψυχολογημένο. Τό μόνο που θά ελεγε κανείς γιά παρατήρηση, είναι ότι ο θυμός τού Τάκη άρχίζει νά πέρνει κάποιος άπότομα, άδικαιολόγητα, κι η μετάνοια νά γεννιέται χωρίς νά φαίνεται μιά άφορμή. Έπρεπε δηλαδή νά συμβαίη ηύτι έντομιαζώ, σάν κι έκεινό τού περιστατικό πού φέρνει τό έξοπαγμα στό τέλος.

Τό « Ίσο νι » Όσο μου καταγγέλει κι εν' άπιστοια : ότι τό « Επιτάφιο » της Μελλοθάνατης είναι άνεπιγραφή άπό τό « Νουμά » (Α. Έξάμηνο τού 1920, σελ. 245). Άδύνατο! Τό « Επιτάφιο » ή Μελλοθάνατη μου τό είχε στείλη πρό καιρού κι' επειδή άρνούσας δέ δημοσιεύθη, θά τό έστειλε ή ύαμα, μέ άλλο ψευδώνυμο (« Άγγελος Χρυσαύθημος » στό « Νουμά ». Άλλοιώςτικά δέν έφηγεταί.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ (Όθάν ψευδώνυμοι έγκρίνονται ή άνωθεν, ήν δέν συνδέσονται άπό τού δικαιοφάνους, δε. γ. Τά έγκριμένα ή άνωθενάνα έσθονάνα μέρι τής 30 Νοεμβρίου 1920. Όσα συνδέσονται άπό Α άνητων εις άγάθη, και όσα άπό Κ εις κριτάτα.)

Νέα Ψευδώνυμα : Μις Νεόλιω, κ. (ΑΔ). Μεταλλοκλιή Άνθίς, ή Βασιλεως τού Γέλιου, ή. (ΕΣ). Ρασπονιά, Άνασθηθείσα Ελλάς, ή. (ΚΚ). Μειδίαμα τού Πόνου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Διά 1 βος 3 τού ποδύ προσάσεις λαπά 50 διά τάς κεφαλάν 10 λεπτά ή κέρας.

Άνεμών, Μαχαβάς, Νουφ. τ. Δίο, — τό Άνφάν Γκατέ μέ Πατρών Δουλ. Γρατζιέλ, Ηρώδα Έλζηροπούλα.

Η Διδάσκεισ άποδέχεται τούς φίλους της : « Άχρών Άνάμνηση (άλλο όνομα νά βρήτε γιά τό Σύλλογόν σας) Δεοντυίδα (σε κάθε τετράδιον Μ. Μυστικόν πρέπει νά εσωκλήθη 15λεπτο γραμματικόσημο) Σακονομένην Καλλιπολιον (Ε, τι νά γίνη| μέ τόν καιρό θά πολιτισθούν κι' αύτει οι δικτυοχέρι!) Ηρώα τού Σκρά (είσαι άκούη) στό διάστημα αυτών των τριών μηνών δέν έβγαινε τίποτε θά ειδοποιηθή» Α. Κ. Σαμ. (πρέπει νά διαβάση προσεκτικά τόν «Όδηγόν) Μικράν Βιολιόσημα (Έυχαριστώ γιά τό ξεσπάδιωμα και περιμένα την αντήχαιον) Ρόδων Άγυελον (βραβείον έστειλα φωτογραφία έληφθη) αλλά μόνον τό Δ Βραβείον θά στείλω) Αλέν (σε ευχαριστώ) νά μου γράψη τακτικά.) Γραμμένο Άνδοπέταλλο (στό προσέχες) Ατμήρηνη Χειμάρα (για τό διαλωμα όλόθεμα συγχρητήρια και Μ. Μυστικά υπάρχουν, και όλοι αυτοί πού ρωτάς) Μαιωμένη Κρανόλευκος (φαίνεται ότι θά έστειλε δύο φορές και δέν τό θυμήθηκα ή Ι. Ε. είναι καλά) Βεν. Η. Σαο. (έλαβον) κατηργήθησαν δι' έλλαιψιν χάρων) Νίκου Ι. Σουρήν (τίποτε άπ' αυτά πρds τού παρόν) Σείρον (συλλυπητήρια πολύ όρατο τό γράμμα σου θά μου γράψη τώρα τακτικά) Άγγελον Ειρήνης και Ίωνικόν Βλέμμα (σε ευχαριστώ γιά την άρχή τού ξεσπάδιωματος τούρα πού έβγαινε Έσωτερικό, τι τό ρωτάτε, ή συνδρομή είναι 10 δρ.) Κονσε. Οσοδ. (δέν ένοώ τίποτε) Ατμήρηνη (ευχαριστώ γιά τό ξεσπάδιωμα) Αειλάτων (μπορείς ή Όδηγός τό λέει) Άρχήνη τής Φυλής, Υπερρωσιατήνη τού Σουλίου, Μυστηριώδη Τζέντλμαν, Άόρατον Πυγμαχον, Μασορίν κτλ. κτλ.

Διηγήρον τής Νεολίας, Άκτελευθερ. Αλασιτάδα, Στοιχειωρ Γιοφύρι, Γεφρ. Θ. Τσιλιάν (έλαβα, ευχαριστώ.) Νύμφη τού Δόσου, Κολομιναν, Αρίωνα Γαϊδ., Τσαχινιάμ τής Κοζάνης, Μειδίαμα τής Νίσης, Κανένα, Άνδροειωμ. Ναυτόπουλο, Χιόν. Τριαντάφ., Ναυπλ. Αστέρα, Ίωάν. Μηλιόκων, Παρήγορον Άγγελον, Σερτινέμνο Πουλί, Άνθιομένην Λερνούν, Άγνωστον Αμαζόν (έστειλα.)

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την Σίτην Αόγουστον, βάπαντήσω εις τό προσέχες.

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευμ. Δοκίμ. τού φύλλον 26. 365. Αυσουρία (Άσχη, λα.)—366. Χελος-Νεϊλος.—367. Ύαλος-άιλος.—368. Ό Πόραμος, ή ποραμής.—369. Ηρα. 370. ΟΡΑΤΙΟΣ (Ρδ, άρτος, Σάρος.) 371. ΟΡΑΤΙΟΣ (Ρδ, άρτος, Σάρος.) 372.—376. ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ Διά τού θ : 377. ΠΑΝΟΣ (Ρδ, άρτος, Σάρος.) 378. ΑΨΟΡΙΣ-ΑΡΑΒΙΑ (Ουδάνια, Σούρα, Ίσκαβία, Ρουβήη, Ίκπιτος, Σιλάδος.) Β' ΓΑΛΑΤΙΑ-ΟΒΙΔΙΟΣ (Γαβός, ΑλάΒαστρον, Αόλσισα, Άσάδα, Τεοία, ΊσοΟς, ΆρηΣ.) Γ' ΟΡΑΤΙΟΣ (Όσιρις, ΑΡΑΒΙΑ, Γαλιτία, Όβιδ.ΟΣ.)—379. Μασορίον ή Ελεθηριος, ήτι άποτό έλεθηθησονται.—380. Μ η δ εν Ι πο ν η ς σ εν Ι σ θ η. (Μη δέν έκδ νι ρδ-σν εις θ η.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Γ' Ασχή τού νέου 1919 Διοργανισμοϋ Λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου ΑΙ λύσεις δεκται μέχρι τής 3ης Νοεμβρίου Αλλα και πέραν τής προθεσμίας ταύτης έπ' όσον δέν θά έχουν άκομη δημοσυνθή, όσας και τών προηγουμένων φύλλων.)

565. Δεξιόγραφος Άν ο άργυρος θελήση. Εμπορεί νά σχηματισή Τό έπίθετον Άγιον, Δοξασμένον, θαυμασίον Έστάλη υπό Γεωργ. Α. Πετούσαν 566. Στοιχειοτόνογράφος Από θεόν άρχαίο, Άν τού προσθέσης γράμμα Στο τέλος, και συνάμα Τόν τόνο καταθέσης, Δικό μας Άγιο νέο Θά είδη και θά θαυμασής. Έστάλη υπό τής Γοργής Ψαροπούλας 567. Μεταγραμματισμός Έν' άπό τά φαγητά Πού τό τρώς πολύ συχνά Άν τάλλαξής τό κεφαλί, Στο τραπέζι θάσαι πάλι Και στην τραπέζια έπίσης— Τί άλλο θές, γιά νά τό λύσης; Έστάλη υπό τής Φαληγηκής Λύσης 568. Δίνιγμα Είμαι κάτι σκοτεινό, Και στό σκοτεινά μέ χάνεις Βλέπεις μέ στό φως καλά, Μά πού σου δέν μέ πιάνεις. Έστάλη υπό τής Νύμφης τ. Ολίμπου 569. Εσχήμα * * * * *

Νάντικατασταθούν οι άστερικοί δια γραμμάτων ούτως, όστε νάναγνώσκονται : οριζοντίως άνω, πόλις τής Ν. Έλλάδος, κάτω, συνοικία τής Κωνσταντινουπόλεως, καθέως δέ κατά σειράν έξ άριστερών γυνή τής Γραφής, Βελγικόν Κράτος και προΐον ήραιστίου.

Έστάλη υπό Γεωργ. Ε. Μασορίου 570. Κοιτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 = Όρος τής Έλλάδος 2 3 4 5 6 = Ποταμός 3 2 3 5 6 = Άρχ. βασιλεύς 4 2 6 = Έπίσημα 5 2 3 5 6 = Πτόν 6 1 2 3 5 6 = Ητρήν. Έστάλη υπό τής Φωνής τής Ημεροϋ 571. Επιγραφή Θ Ο Π Α — Ο Μ Α Σ Σ Σ Ζητείται ή άνάγνωσις.

Έστάλη υπό τής Λένιας 572. Άκροστιχίς εξ αντίθετων Τά άνέθετα τών κάτωθι λέξεων αποτελούν μέ πάριχα των πρόσωπων τής Μυθολογίας: Δευός, σήμερον, δειλός, Βορράς, άπίθασος, άφρων. Έστάλη υπό τ. Βοηού τ. Έλευθερίας

573. Ελλητοσύμφωνον 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συγχρορηται παρακαλοϋνται νά δηλώσουν άμέσως την νέαν τή διεύθυνσιν εις τό Γραφεϊόν μας άποστέλλοντες και ή διαγραφή τήν άκτινωσαν τής νέας ταχυτάτας. Άλλως δέν εϋθύνωμεθα διά τή άπόλειαν τών φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κ'—287 Ι Διηγήρος τής Νεολίας, Άραβία, Ευχαριστώ πού μου θυμίσατε τή έορτήν μου. Κινέος

Κ'—268 Ι αναδεχομαι νάλληλογραφή με δούκην ή άλληλογραφούσα. Ατμήρηνη Χειμάρα

Κ'—269 Ι Θυική Ένότης, Σε άνεκώμησθε έλεος νά σϋν πώ ανα είσαι; ΟΧΡΑ ΑΝΑΜΗΝΗΣΙΣ

Κ'—270 Ι ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ Ισως νά όφελήθηκα περισσότερο μίλοντας εκτός διαγωνισμοϋ. Άλλωστε μ' άποζημίωσ ή έπικεινή σας χροτίση ΦΡΕΝΤΟΣ

Κ'—271 Ι Ευχαριστώ άπερσο τους ψηφιστάς μέ Μειδίαμα τής Νίσης

Κ'—272 Ι Α' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΓΤΑΙΣ Κ'άλλοτε άπαντήσανε Άθανάσιος Παράσχος, Μισάλη Ίδέα, Γαϊδάρ, Όθωνός και άλλοι. Βραβείον τής Μεγάλης Ίδέας. Συγνώμη γιά καθυστέρησιν τών άποτελεσμάτων. Αίτια

Κ'—273 Ι Ευχαριστώ όσους μου πρότειναν άλληλογραφίαν ή ανταλλάγην Μ. Μασορίου, μέ άπην μου επί τού καιρού, λόγω διαμονής εν έξοχῃ, δέν έβγαίμαι νά δεχθώ. Άργότερα δέλωμα μέ πολλήν ευχαρίστησιν. Αίτια

Κ'—274 Ι Διηγήρος τής Νεολίας, Άραβία, Ευχαριστώ σας ήλιω ευχαριστώ Νύμφη τού Δόσου

Κ'—275 Ι Κοιτογραφικός, έλε! Άρτίδη Κ'στός! — Άνταλλάσσομεν Μ.Μ. με δλους και με όλους! Αποκαταμέν άμέσως ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΑΤΗΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΚΟΡΦΙΤΟΠΟΙΙΑ

Κ'—276 Ι έλκε, Τάδε, Άραβία, Γρηγόρη Διηγ. τ. Νεολίας, σε άνεκώμησθε βρέστε με. ΠΑΣΙΟΥΤΙΝ

Κ'—277 Ι ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΡΟΒΟΔΙ». Ζητεί άκροστίους και μέλη Δις Γραφείον «Προβόδου», p. τ. Μεσολόγγιον. Άνεστέλεται καταστατικόν παντί τού τούτου διαρσάν. Ό Πρόεδρος: Ένδοξο Μεσολογγιαν

Κ'—278 Ι Πληροφορή την Νύμφη τού Δόσου, ότι έχει λάθος δέν είμαι τό Νουτόπουλο τής Άνδρου, και άν θέλει νά μάθῃ τού ψευδώνυμον μου ές στείλη Μ. Μυστικά— Θερασόβουλος Δ. Βογιαζίδης, Άνδρος.

Κ'—279 Ι Άνταλλάσσω μόνον διάτάρια εις νά γραφήμένα. — Θερασόβουλος Δ. Βογιαζίδης, Άνδρος. [Κ'—280]

Κ'—281 Ι Μεσοσητική Άκτή, κάρδινα δύλυπητήρια. Κόμα τού Αγαίου Βορέ τ. Έλευθερίας, άλληλογραφούς; Καλαμαζιανό Δουλιό